

B. № 174 ~~D~~

10^b

Angelček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

Uredil

ANTON KRŽIČ.

IX. tečaj.

V LJUBLJANI.

Izdalo društvo „Pripravniki dom“.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

1901.

II 33782 Cc

Angelak

...

...

KAZALO.

Pesmi.	Stran		Stran
Angelček čitateljem	1	Prošnja	129
Oj, le blagoslavlaj Ješček	12	Nebo	131
Letu v slovo	15	Naš Stanko pa konjička ima	141
Zimski metuljčki	15	Povest o šibici	142
Tatinski vrabec	15	Sanje	145
Večerna molitev	17	Detetu	145
Solnce — luna	17	Kdo?	161
Na saneh	29	Vinska trta in krompir	161
Svečnica	30	Pred jaslicami	177
Na stare dni	45	Sinica — sirotica	177
Spet spomlad prihiti	47	Božična povest	184
Spomlad	49		
Na sredi poljane	49	Povesti, popisi, pripo- vedke.	
Zvečer	61	Maričina Punčika	4
Uspavanka	65	Ej, ta kepa!	6
Pomlad	65	Mamica, jaz ne znam peti	10
Mariji (sonet)	73	Snežniki	21
Majnik	73	Dedkove sanje	23
Lahkomiselni Milan	79	Spričevalo	27
Na večer	81	„To ni več novo.“ Zimska slika	35
Mladost	81	Organist	38, 53, 74
Zvon	84	Slavkova suknja	41
Zvonovi	91	„Marjetice v grob“	43
Brana	94	Nesrečni pirhi	57
Srce	97	„Zakaj nisi prišel?“	59
Junak	97	Sanje malega Mirčka	68
Pesnik	100	„Zaradi šmarnic“	69
Kralj Matjaž	106	Čurnova Francka	85
Med svet	107	Hromi Jurij	92
Pesem	108	In vendar!	101
Mladosti zlati čas	114	Naš Joško	104
Kadar ura bije	114	„Ata, Jožka ni!“	107
Ponos	121		

	Stran
Kdo je bolj zvit?	108
Sanje malega Mirčka	109
Zlato	110
Pošten kosec	116
Ponesrečena južnica	119
„Ure ni“	122
„Hčerka, k meni!“	132
Slamnik	134
„Gadž jo je pičil“	137
Nepričakovana zaušnica	140
Kapljica vode	142
Premeteni Andrejček	148
Brata	154, 163
Takega botra pa že ne	157
Prazen račun (Basen)	106
Sladkosnedni Lojzek	167
Zahribški stric	171
Prvič — zadnjič	181
Stari gozdár	185
Jež in zajec (Basen)	190

Lepi nauki.

Ne, lažnik pa resnočem biti:	
1. Junaštvo	2
2. Še enkrat: junaštvo	18
3. Laž je protinarayna	33
4. Laž je zelo grda reč	50
5. Laž je greh	66
6. Nasledki laži	82
7. Razne vrste laži	98
8. Vzroki laži	114
9. Prazni izgovori	130
10. Lepota resnice	146
11. Jezus vzornik resni-	
coljubja	162
12. Pomočki zoper laž	178
Pepelnica	20
Obnovljenje	52
Sv. Frančišek Asiški	153

V zabavo in kratek čas.

	Stran
Kratkočasnice	16, 32, 48, 80 112, 128, 144
Rebusi	16, 48, 176
Zastavice	48, 80, 112, 144
Naloga	80

Pesmi z napevi.

Zima	31
Zvončki	46
Vrnitev tičke selivke	61
V mlinu	94
Marija — solnčni svit	127
Pastirček I.	142
Pastirček II.	159
Pastirček III.	175
Betlehovski pastirčki	191

Slike.

Bratec in sestrice s punčko	
in psičkom	5
Oče in sinko s šibo	9
Jezušček blagoslavlja	12
Pepelnica	20
Otrok jaha na dedkovem	
kolenu	25
Deček posluša materino pri-	
povedovanje	40
Blagoslovljenje ognja	52
Marija „Morska zvezda“	72
Bolnica	89
Zvon	91
Pesnik	100
Mati deva dete v posteljico	105
Dva nagajivčka	120
Marija se prikaže bolnici	133
Pleteenje	136
Sv. Frančišek, ljubitelj živalij	152
„Sladkosnedni Lojzek“	169
Jezušček pride	184

(Priloga Vrtecu.)

Št. 1.

Ljubljana, dne 1. januarija 1901.

IX. tečaj.

Angelček čitateljem.

Spet novo je leto dospelo,
A staro je vzelo slovó,
Zatorej zdaj deco veselo
Na novo pozdravljam srčnó.

Spet pridem k vam, znanci preblagi,
Zabave prinašam dovolj;
Vstopite se v krog moj predragi,
Seznanimo naj se še bolj.

Zabaval vas celo bom leto,
Blažil vam srce in duha;
Berite le vedno me vneto,
Po meni naj vsak se ravna.

Oj, srečno za vas bo to leto
In srečna vsa leta za njim,
Če srce bo čisto in sveto
Takó, kakor jaz vam želim.

Fr. Zdrávko.

Ne, lažnik pa res nočem biti!

1. Junaštvo.

Ko ste čitali gornji naslov, ste morda jeli zmajevati s svojo mlado glavico, češ: prava reč je to, če kdo reče, da noče biti nikdar lažnik; i, saj se to samo ob sebi razume, da se ne smemo lagati, — in pa, ali je k temu treba kakega junaštva? Prav pravite: samo ob sebi je razumno, da se ne smemo lagati. Tako govoré vsi povprek, a lažejo pa se vendarle premnogi! Vsi pravijo, kako je laž grda in ostudna, dokler gledajo in poslušajo, kako se lažejo drugi; a sami se pa vendarle nočejo ogibati grde laži vselej in povsod.

Pa tudi to mi hočete utajiti, da je kaj posebnega, če se kdo nikoli ne laže, da je to pravo junaštvo. A ko bi vi tako poznali svet, kakor ga jaz, bi drugače govorili; ko bi vedeli, kako malo je tako plemenitih ljudij, kateri se še nikdar niso zlagali, bi drugače sodili. Le poslušajte zgodbo, katero sem vam za danes namenil, in izprevideli boste, da je večkrat res treba mučeniškega junaštva, če se kdo noče nikdar zlagati.

Minulo je že 125 let od takrat, ko so na Tirolskem v smrt obsodili neko deklino, ker je kradla in celo umorila nekoga. Kakor vselej ob taki priliki, je bilo tudi takrat na morišču veliko radovednih gledalcev. Med njimi je bil tudi mož poštenjak, po imenu Peter Majer. Ko pride domov in se preobleče, sede k peči na klop, pokliče k sebi svojega malega sinčka Peterčka ter mu pripoveduje, kaj se je danes strašnega zgodilo, kako so odsekali glavo neki nesrečni deklini zato, ker je kradla in celo umorila nekega človeka. Potlej pa pristavi z resnobnim glasom: „Pa li veš, Peterček, kako je tako daleč zabredlo to dekle? Čakaj, ti jaz povem. Zato je ta mlada zlobnica tako strašno zabredla, ker se je zmiraj lagala in se ni hotela poboljšati. Kdor se laže, je kmalu pripravljen tudi za tatvino; kdor pa krade, ta pride lahko celo do moritve. Zapomni si to!“ Nato ga prime za roko in pelje pred razpelo, ki je

viselo na steni, ter pravi: „Obljubi Temu-le tu gori in meni, dečko, da se ne boš nikdar lagal, prav nikdar!“ — Peterček odgovori: „Da, oče, obljubim, nikoli se nočem zlagati, prav nikoli!“

Blagi Peterček je vrlo dobro izpolnjeval svojo obljubo, čeravno je bilo včasih jako težko. Posebno huda poskušnja je bila v zadnji francoski vojski v začetku ravnokar minolega stoletja, o kateri tudi še naši stari ljudje vedó pripovedovati marsikaj zanimivega.

Ko je bil Peterček odrastel, je bil namreč neustrašen junak in se je boril na čelu svojih vrlih tovarišev zoper tujce za domovino in svojega ljubljeneega cesarja Franca. Ko je bilo že vse zgubljeno, je le še ponovil napad, čeravno so bili Francozi izdali povelje, da morajo vsi Tirolci odložiti orožje.

Uklenejo ga torej in odvedejo v Bolzan (Bozen) v ječo ter ga obsodijo v smrt.

Ko to izvé njegova blaga žena, hiti v velikem strahu v Bolzan, in si vse prizadene, da bi izprosila možu pomiloščenje. Obrne se najprej do poveljnikove žene, ki je znala nemški, in jo za božjo voljo prosi, naj se usmili ubogih otročičev, saj gospa pač zna presoditi in ceniti grozovito izgubo itd.

Res so prošnje toliko izdale, da se je ustavila smrtna obsodba in na novo pričela preiskava. Ob tej preiskavi se je svetovalo vrlemu Tirolcu, naj le reče, da ni še vedel za prepoved in se zato še dalje bojeval. Že je bilo napisano oproščenje in drugega nič kakor še podpisal bi bil ono izjavo, da ni vedel za prepoved, in vesel bi bil hitel domov. Hud dušni boj je nastal za blagega moža. Jokali so otroci in žena, prosila ga je poveljnikova gospa, prigovarjal mu poveljnik. A vrli Peter ostane nepremagljiv in odgovarja junaško: „Jaz sem katoličan in se ne lažem. Nikdar nikoli si ne bom z lažjo odkupljal življenja. Bral sem tisti papir, a se nisem zmenil zanj in se dalje boril. To je resnica in pri tem ostanem!“ Nato je bil vnovič obsojen in umorjen 20. februarja 1810.

Preteklo leto so temu značajnemu junaku Tirolci postavili krasen kamenit spomenik na trgu pred cerkvijo v Bolzanu; zgorej se vidi Jezus na križu, nekoliko

nižje pa Peter Majer, ki se med svojci brani laži ter si tako nakoplje smrtno obsodbo. Vi pa, mladi čitatelji, postavite mu spomenik v svojem srcu z dobrim sklepom, ki bodi še trdnejši nego kamen: „Ne, lagati se pa res nočem nikoli, nikdar!“

Maričina punčika.

(Zapisal P. P.)

Ali ste že videli tako punčiko, ki ima porcelanasto glavico, pa se vendar-le smehlja, kot bi bila popolnoma živa? Če je še niste, pogledjte jo tukajle na sliki: ono srednjo z avbico na glavi. To je Maričina punčika.

Lepa je bila ta punčika, ko je bila nova. A sedaj je ta punčika že stara; zakaj oče so jo bili kupili Marici ob lanskem semnju — in tega je že dolgo. Zato se ne čudite, da se porcelanasta glavica sumljivo zamaje, kadar péstuje Marica preveč nemarno.

Tonček, nje bratec, ki ga tudi vidite na sliki, celo trdi, da se punčikina glavica drži samo še za drobno žico, in da bo odpadla ob prvi priliki — toda Marica temu odločno oporeka, in ker se ji Tonček posmehuje, je huda in se jezi radi tega. . .

In glejte: danes se je z Maričino punčiko prime-rilo nekaj posebnega.

Ali vidite sliko? Tonček in Marica gledata skozi okno. Marica pestuje punčiko. In potem pride še Turinček vmes. Svojo drobno glavico je pomolil, da bi tudi on kaj videl. In ob tem se je z gobčkom tako nerodno zadel punčikine glavice, da se je ta sumljivo zazibala na žici in da se je Tonček glasno zakrohotal.

Kaj pa Marica?

Marico popade jeza in udari Turinčka enkrat, dvakrat . . . in pri tem ne pazi na punčiko, ki maje z glavico — — —

In porcelanasta glavica se odtrga, zdrkne na okno, se ubije in drobci se razleté na vse strani. . .

Turinček pa samega strahu zacvili enkrat, dvakrat — in jo s plahim pogledom pobere skozi duri, kot bi hotel reči:

„Saj nisem storil nalašč čemu me pretepaš . . . ?“

Tako se je bilo zgodilo danes.

In od danes dalje Marica nima več punčike s porcelanasto glavico — take, ki se smehlja, kakor bi bila popolnoma živa. A dolgčas je Marici po punčiki in zato kar naprej nadleguje očeta, naj bi ji kupili drugo. Oče pa vedó, kako je bila naredila Marica s Turinčkom — zato odlašajo vedno in pravijo, da kadar se bo Marica odvadila jezavosti, tedaj bo dobila zopet punčiko s porcelanasto glavico; tako, ki se smehlja kakor bi bila popolnoma živa. . . In Marica je sklenila, da se hoče odvaditi. Prizadeva si resno. . . In kadar se bo odvadila popolnoma, tedaj vam zopet sporočim in jo javno pohvalim. Bog daj, da bi bilo kmalu!

„Ej, ta kepa!“

(Iz naše vasi. — Zapisal F. Ks. Steržaj.)

Sneg je šel.

Velike snežinke so se sukale po ozračju in padale na pobeljena tla.

Hej! To vam je bilo veselje za male nagajivčke. Na snegu so stali pri cesti in metali kepe drug v drugega. Tako so frčale po zraku, kakor kanonske krogle v bitki. Samo tistega: bum, bum, bumbbum — ni bilo slišati. Zato so pa nagajivci vpili, kakor vrabci v rumeni pšenici.

Le učiteljev Stanko je stal pred vrati in z velikim zanimanjem gledal ta boj. Ni smel iti med bojevite tovariše. Oče mu tega niso pustili in očeta se je — bal.

Roki je imel v žepu in gledal. Mali nosek in lici so mu rdeli od mraza.

Precej velika, trda kepa je priletela v sneg pred njega. Lepo okrogla in gladka je bila. — Že jo je hotel pobrati in zalučati. A misel na očetovo prepoved ga je ovirala.

„Ne — ne. Danes se ne bode kepal. Prav gotovo ne!“

A oči so mu le vedno uhajale na ono kepo, ki je ležala pred njim, tako zapeljivo, tako vabljivo.

„Kar prijel bi jo! — E, saj ni očeta doma. In kako bi jo zalučal, to trdo močno kepo.“

Pogledal je okoli sebe. Za njim ni nikogar, ob straneh tudi nič, le pred njim so frčale snežene kepe, druga za drugo — druga za drugo. Glasen smeh in vzkliki, tuintam bolestni, so jih spremljali.

„Čemu se ravno on ne sme kepati? Saj to ni nič tako hudega. Če dobi kako kepo v hrbet, bodisi tudi v glavo — brrr — molčal bo, pa je. Kaj bi to! Jokal in cmaril se ne bo, za to je že prevelik. — Čemu res so oče tako hudi.“

Zopet je pogledal kepo.

Njegove oči so jo gledale živo, kar prodirale so jo.

„Ej, ta kepa! — Kar prijel bi jo“, si je dejal iznova in v istem hipu jo je že imel v rokah.

Mrzla je bila. Kar zazeblu ga je po vsem telesu. Že jo je hotel vreči iz rok. A tedaj mu je priletela od one strani kepa naravnost v prsi. Pogledal je proti oni strani in videl Medenovega Andrejca, kako se mu je škodoželjno smejal. — Nista bila prijatelja on in Medenov Andrejec.

In tedaj ga je pograbila jeza. Kar stresel se je in njegovi mali prstki so se tesneje oklenili mrzle, trde kepe.

Zdelo se mu je, kakor bi prihajal iz te mrzle kepe ves srd, vsa jeza. Nič več ni mislil na očetovo prepoved. Edino to je bilo v onem trenutku pred očmi: maščevati se nad Andrejcem.

Med tem se je nagajivim kepalcem približal star možiček ob palici. Raztrgan je bil in težko je šel.

Otroci se niso menili zanj. Kepe so letele še bolj živahno nad njegovo glavo, semintja — semintja.

In tedaj je tudi Stanko zalučal. On še ni bil zapazil starega berača. Preveč je stal za oglom.

Kepa se je v lepem loku sukala po zraku. A ta lok je bil prekratek. Stanko ni bil kepe dovolj močno zagnal. Preslab je bil za to. In s strahom je zapazil sedaj, kam bo pala ta „nesrečna“ kepa, in kar spreletelo ga je po vsem telescu.

Kepa je priletela staremu možu na glavo in mu izbila stari klobuk raz njo.

Slabotno je jeknil in se prijel za glavo. Kri se je pocedila iz rane. Sklonil se je, da bi pobral klobuk, a pri tem ga je obšla slabost — nekaj od lakote, nekaj od starosti in tudi radi rane — in sesedel se je v sneg. — —

V osodepolno kepo je bil — Andrejec menda — zavil kamen. In tega Stanko ni vedel.

Zajokal se je in hitel domov. Kričači so se razleteli in poskrili, kakor ptiči pred kraguljem.

„Mama, mama! Pojdite hitro!“ je prijokal Stanko domov in prijel mater za krilo.

„Kaj pa je?“

In tedaj je Stanko pripovedoval materi ves dogodek pretrgano, jokaje. Debele solze so mu kapale po rdečem licu.

Mati Stankova so šli z njim in pripeljali starega moža v kuhinjo.

Tu so mu máti z mrzlo vodo izprali rano, ki ni bila ravno velika, nato so mu dali krožnik tople juhe, kruha in staro, obnošeno, očetovo suknjo.

Mož se je ginjen zahvaljeval.

Vse, vse bi bilo srečno minilo, da niso ravno v tistem trenutku prišli oče v kuhinjo.

Mati so jim nato povedali vse.

Oče so vzeli dolgo pipo iz ust in gledali Stanka srpo, nekako jezno.

„Tako — tako! Kaj sem ti rekel preje, Stanko? Ponovi.“

Stanku so začele iz nova izvirati solzice, ki so mu bile polagoma usahnile.

„Da — da se, — se ne ssme — em ke — epatii!“

„In ti?“

„Ke — paal seem se!“

Komaj je spravil besede iz ust. Jok mu jih je hotel udušiti.

„Torej pojdi po šibo!“

In Stanko je klavrno šel po šibo. Prav počasi, po polžje se je vračal z njo.

„Hitreje!“

Le malo bolj je pospešil korak. Približno kakor mravlja, kadar si jo skušal prijeti.

Proč od sebe je držal to šibico. Najraje bi jo bil zlomil in vrgel pod peček. Toda — ni smel.

Prišel je bliže in jo dal očetu. Sedaj se je jokal glasneje.

Kaj je potem sledilo, vam ne povem. Mislite si pa lahko sami, ko veste, da so oče zahtevali šibo, da jo je Stanko prinesel in zaslužil, in pa — naj bo, povedal vam bodem še to — precej glasno so se slišali poki, približno podobni onim, ki jih slišite, kadar se obleka iztepava prahu.

Ves prizor je gledal Stankov brat, ki je bil dijak, drugošolec. Jezen je bil na Stanka, ker mu ta ni hotel dati božične potice, one medene, ki so mu jo mati dali. Zato je vzel črnilo, čopič in papir ter narisal Stanka ravno v onem trenutku, ko je dajal očetu šibo.

Največ težave mu je delalo to, ker ni vedel, kako bi postavil očeta in Stanka. Kar tako v zraku nista

stala. No, naposled je začrtal pod njima hrastovo vejo. In zdi se mi skoro, da sem uganil, kaj je hotel naznati s tem:

Palica je bila trda, hrastova in ni prav na lahko padala.

Vesel jo je pokazal Stanku. Slišal sem tudi, da mu je ta ponujal za njo dva kosa medene potice, a hudomušni bratec mu ni hotel prepustiti slike.

Dal pa jo je meni in jaz sem zapisal ono žalostno Stankovo povest.

A brez njegovega dovoljenja.

Mogoče se bode jezil. Pa naj se. Jaz ne morem za to.

Pristaviti pa moram v njegovo zadoščenje: Stanko je sedaj ubogljiv in priden kakor ura...

Mamica, jaz ne znam peti...!

Reseni je bilo. Šole so se pričele. Med otroki, ki so šli prvič v šolo, je bil tudi Prinčev Jožek. Gotovo ste že vsi občutili, kake skrbi in kak strah napolnjuje srce malemu šolarčku. Take skrbi in tak strah je imel tudi Jožek.

Vendar šlo je še precej dobro. Brati in pisati — to mu ni delalo nikakih preglavic. Ali nekaj drugega je bilo, kar ga je mučilo: petje. Ko je bila prva pevska ura, poskušali so učiteljica, kateri ima kaj posluha. Jožkov tovariš, Mihčev Francek, je pel tako lepo — tako dobro je zadel, da so ga pohvalili. A Jožek ni mogel peti — ni imel posluha. Večkrat so poskušali učiteljica — vse zaman. Ni imel posluha, ni imel glasu.

„Jožek, ti ne znaš nič peti“, so mu rekli, a njemu se je storilo milo...

Po pouku je pritekel objokan k mamici, oklenil se jih okolu vratu in rekel jokaje:

„Mamica, jaz ne znam peti... a Francek poje tako lepo...“

„Le tiho bodi, nič ne jokaj — se boš že naučil.“

Pridno je napredoval Jožek v drugih predmetih, ali v petju ni imel uspeha. Naj so peli eno pesmico še tolikokrat — Jožek je ni znal.

Tisto so peli:

Kdo te, ptiček mali, peti je učil,
Kje si tako lepe pesmice dobil....

Mihčev Francek je pel tako lepo — tako milo, a Jožku so rekli, naj poslušaj, naj molči, da ne bode mešal Kako mu je bilo hudo ker ni imel on takega grla kakor Francek!

Zopet je pritekel k mamici, ovil se jih okoli vratu in vprašal:

„Mamica, kdaj bom znal jaz tako lepo peti kakor Francek?“

„Le potrpi, kmalu, prav kmalu se boš naučil.“

„Ali, mamica, zakaj ne znam že sedaj?“

„Veš, ljubček moj, Bog je dal vsakemu nekaj — tebi, da se lahko učiš druge reči, a Francku, da lepo poje . . .“

„In vendar, jaz bi znal tako rad peti.“

Mrz je postajalo. Vedno bolj je pihal mrzel veter. In nekega dne je pobelil debel zimski plašč trudno zemljo.

Jožek in Francek sta imela pol ure hoda do šole. In kaj čuda, če se je Jožek prehladil? Vlegel se je na posteljico zvečer še zdrav — a zjutraj ga je bolelo v vratu

Mater se je polastila skrb. Že dva otroka sta ji umrla vsled te bolezni, bo li zahtevala kruta smrt še tretjo žrtev?

„Mamica, zdaj me grlo boli, ali, ko bom ozdravel, bom znal tako lepo peti kakor Francek, ali ne?“

„Boš, boš. Le miren bodi.“

Vedno bolj ga je dušilo, dihal je vedno težje. Mati so prečuli celo noč ob njegovi posteljici. Ni se hotelo obrniti na bolje — — — kmalu je zapustil Jožek mamico osamljeno, zapustil ta svet britkosti in trpljenja, preselil se je tje gori nad oblake. In, ko je stal tamkaj z angelci pred Bogom, dosegel je to, kar si je tako želel: Znal je peti še lepše kakor Mihčev Francek. In tam gori poje še sedaj, s srebrno-čistim glasom:

„Svet, svet, svet si, Gospod vojskinih trum.“

O, le blagoslavljalj Jezček...!

Ljubeznivo gledaš name
Mili Jezček moj,
In z desničko malo svojo
Daješ blagoslov mi svoj.

O, le blagoslavljalj, Jezček,
Blagoslavljalj me,
Da nikdar v življenju svojem,
Prav nikdar ne zabim Te!

U. Zakrajšek.

Iz šole.

(Črtica. Spisal Aleksij Andrejev.)

Yžupnem zvoniku je tri odbilo. Iz šole pa so se usuli otroci liki bučelice iz panja. Poprej tiha vas je na enkrat oživela, vsevprek so kričali šolarji, se smejali, drug nad drugim vpili, tupatam je priletela tudi kaka kepa — bilo je namreč po zimi.

A skoraj je zopet vse utihnilo, vas je zopet sanjala zimsko spanje. Le nad vasjo so se leno preletavale vrane in dramile tiho okolico s svojimi enakomernimi: kra-kra...

Nekateri šolarji pa so že sedeli na zapečku in se greli, drugi so zopet hiteli iz vasi proti domu, da bodo mogli tem preje na zapeček k dedu, ki jim bo zopet pripovedoval lepe istorije in bajne pravljice...

Tudi Šlosarjev Jožek, ki je hodil tedaj v drugi razred, je hitel iz farne vasi proti domu. Danes je hodil sam. Županov Janezek, s katerim sta drugekrat sku paj capljala, je ostal doma — bil je namreč nekaj

obolel. Drugi pa tako tisto leto ni pohajal v šolo iz njegove vasice. Jožek je moral torej sam hoditi iz šole in v šolo. V takih dnevih pa mu je bilo nekam dolgočas. Radi tega se ni čuditi, da je mnogokrat tekel proti domu.

Tudi tisto popoldne se je ravno namenil, da bi stekel in se nekoliko ogrel, ker je jelo zopet postajati mraz, in tam ob hribih se je že rasprostirala strupena megla. Kar zagleda, da prihajata sem po poti dva dimnikarja. Poprej ju namreč ni mogel opaziti, ker ju je zakrival nek kozolec. Jožek ju je precej spoznal in se ne malo prestrašil, ker dimnikarjev se je Šlosarjev Jožek pošteno bal. To je pa prišlo tako.

Tisto leto, predno je jel Jožek hoditi v šolo, je pasel neko popoldne svojo kozo — Mekeke na mali ledini poleg pota. Iz sosedne vasi prideta dva dimnikarja. Nesreča je hotela, da je bil Jožek s svojo kozo ravno ob poti, ko dospeta do njega. Tedaj eden pogleda fantka, se nasmeje in mu trdo reče:

„No, fantek, kedaj si pa zadnjič noge umil?“

Jožku je postalo vroče, ker se je spomnil, da so mu že doma mamica večkrat pripovedovali, če je imel umazane noge, da jih mu ostrže dimnikar — ali kakor so ga mamica imenovali „strgar“. In danes ta smola! Noge ima umazane.

Jožek ni nič odgovoril, povetil je glavico in zarudel tja do ušes. Dimnikar ponovi vprašanje:

„No, fantek, kedaj si jih zadnjič umil? Povej!“

Naš pastirček je molčal.

„Ali ne boš povedal? Ti bova pa kozo vzela.“

Jožek se je jel kisati, za kozico se je bolj bal kakor za noge.

„Čaki, čaki“, in eden je stopil proti pastirčku, a ta je izpustil kozo — Mekeke in stekel, kar so mu noge dale, ter jel kričati. Dimnikarja sta se mu pa smejala, da sta ga tako dobro navila, in odšla svojo pot.

Jožek pak se je vrnil nazaj h kozici, ki se je mirno pasla ob poti.

Od tega časa se je Jožek bal dimnikarjev kakor hudobca. Če bi bil moral kedaj katerega srečati, se je ali skrtil v žiti ali pa zavil na drugo stran, da se ga je ognil.

Toda danes tega ni bilo mogoče. Sneg je ležal okoli in okoli do kolen na debelo, poti pa tudi nikake druge. Jožek je premišljal, kaj bi storil. Ali naj se vrne v vas nazaj? Ali naj jima gre nasproti? Ali naj pa zavije v sneg?

Jožek se je odločil za poslednje, dasi je videl, da ga bo komaj, komaj gazil.

Zavil je torej v sneg kar nacelo. Pa sneg je bil večji, kakor je poprej mislil, ravno komaj je gazil. A kljub temu ni hotel odnehati, dimnikarjema se mora umakniti, naj velja kar hoče, in dasi ne bota videla, kake ima danes noge, ko je v čevljih.

Jožek je prigazil že precej daleč od pota in prihajalo mu je bolj in bolj vroče, malo od težke hoje, še bolj pa iz strahu, da ne bi kateri dimnikarjev mahnil za njim. Le-ta sta prišla vštric z našim bojazljivcem in ga začela klicati, naj gre nazaj in naj se ju ne boji. A zaman, Jožek ni slušal njunega glasu, marveč še bolj jo je jel ubirati po snegu.

Dimnikarja sta ga klicala in klicala, naj ne bo neumen, a vse ni nič izdalo. Jožek je bolj in bolj hitel po snegu, da si so mu noge že odpovedovale, in še nazaj se ni upal ozreti...

Dimnikarja videča, da ničesar ne opravita, sta odšla svojo pot. Jožek pak se je ozrl nazaj in si globoko oddahnil. Pa vse je dobro, da sta le dimnikarja odšla.

In Jožek je lezel nazaj na pot in jo potem ubral proti domu, kakor bi mu kdo kuril za petami.

Nad njim je slučajno letela vrana in ga zasmehovala:

Krah, krah, krah,
Tega je pa strah...

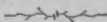
Letu v slovo.

Z Bogom, leto, z Bogom!
Kmalu odhitiš,
Žalosten spomin mi
Nase zapustiš.

Malo si veselja
Obrodilo mi
Malo, malo upov
Izpolnilo mi.

Z Bogom! zdaj ti kličem
Žalosten v slovo,
Bode li milejše
Leto mi novo?

Fr. Zdravko.

Zimski metuljčki...

Metuljčki beli
Hité veseli
Na zemljo...

„Oj, kje ste rože,
Da bi počili —
Da med bi popili
Iz sladkih čaš —?“

„Ah, mrzlo je cvetje...
Življenje v naravi
Zatrli ste vi
S preobilnim naletom.““

„Zatrli? Ne, v sladki sen
Zazibali cvetice
Smo trudne...“

Metuljčki beli
Hité veseli...

Jos. Bekš.

Tatinski vrabec.

Vrabec med kokošmi
Zrnje je pobiral,
Nanj se je petelin
Pisano oziral.

Kara ga, a vrabec
Uka ne posluša,
Dokler vse ne izgine,
Slastno jed pokuša.

Zdaj petelin reče:
„Kdo pa tebe prosi,
Da pobiraj zrnje,
Ki le nam se trosi.“

Kavsne ga petelin,
Da na tla je padel
In je s smrtjo plačal,
Kar je putam ukradel.

Mrtvega vrabiča
Putu gleda milo
In mu slednjič reče:
„Prav se ti je zgodilo.“

T. Gorski.

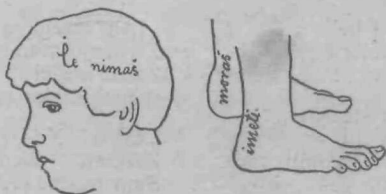

Kratkočasnica.

Pet očenašev. Mati. „Zakaj se pa tako zelo jokaš, ljuba hčerka?“ vpraša skrbna mati svojo Minko, ko je vsa objokana prišla domov od svoje prve spovedi. Ihté odgovori M i n k a: „Oh, mama, pet očenašev so mi naložili za pokoro, jaz znam pa le enega samega.“

Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Vabilo k naročbi.

„Angelček“ bode tudi v nastopnem letu izhajal kot priloga „Vrtcu“, a naroča se tudi lahko posebej za 1 K 20 v. — Vsebina mu bode, kakor doslej, resna in šaljiva, poučna in vedrilna, v vezani in nevezani besedi; skrbeli bomo za lepe slike in mikavno berilo.

Prodajajo se še tudi poprejšnji letniki, in sicer: I.—VI. tečaj po 80 v., VII. in VIII. tečaj pa po 1 K vezan. Kdor želi III. tečaj iz l. 1895. (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 v. za pošiljatev. Naročnina se pošilja z naslovom: Uredništvo „Vrtčevo“ v Ljubljani (Sv. Petra cesta št. 76.)